

Stater, men hvorvidt dette er rigtigt, vil Tiden vise. Regeringerne skal jo ogsaa give deres Sanktion.

Det er i Bemærkningerne til Lovforslaget anført, at man hellere maa sætte for lav end for høj en Grænse. Jeg er ikke særlig sagkyndig paa dette Omraade, men jeg vil dog sige, at det forekommer mig nemmere og bedre at sætte Grænsen noget for højt: Det er altid lettere at gaa ned end senere at lægge paa. Jeg skal i øvrigt vel vogte mig for at gaa dybere ind paa dette Spørgsmaal, vi har før set, hvilke uhyre skæbnesvangre Følger slikt kan have for en Mand, som ikke er sagkyndig. Hovedformaalet med Lovforslaget er altsaa Hensynet til Fiskeriet. Som ærede Medlemmer ved, bestaar det internationale Raad for Havundersøgelser af Repræsentanter fra Danmark, Norge, Sverige, Rusland med Finland, Tyskland, Holland, Belgien og Storbritannien, hvortil De forenede Stater nu til vor Glæde har sluttet sig. Den første Post i den i Bemærkningerne til Lovforslaget opstillede Opgørelse, 4,700 Kr., er netop Danmarks Bidrag til dette internationale Raads Udgifter, som andrager ca. 125,000 Kr. Af denne Sum vil der ikke gaa mere end ca. 25,000 Kr. til Lønninger til Udlændinge, saaledes at altsaa ca. 100,000 Kr. bliver eller anvendes her i Landet; det er yderligere en Anbefaling for denne Bevilling paa 90,000 Kr.

Jeg finder det overordentlig heldigt, at man vil gaa over til en 5-aarig Turnus. Der bliver derved mere Stabilitet i Forholdene, og man kan bedre regne paa langt Sigt, end naar der kun er en 2- eller 3-aarig Turnus.

Ogsaa jeg skal tillade mig at fremhæve det Punkt, som den ærede sidste Taler dvælede ved. Det har forbavset mig i allerhøjeste Grad i Bemærkningerne til Lovforslaget at finde følgende: „Efter de fra Kommissionen modtagne Oplysninger maa „Thor“ anses for tilstrækkelig godt og sødygtigt til i hvert Tilfælde foreløbig uden særlig Risiko at kunne benyttes til Undersøgelser i Færvandene omkring Island og Færøerne“. I dette Ord „særlig“ ligger, at der faktisk er en Risiko — hvor stor eller hvor lille kan vel intet Menneske paatage sig Ansvaret for at afgøre. Nu ved jeg udmærket godt, at vi lever i en Periode, hvor der er al Grund til at spare, men det forekommer mig dog, at der er Omraader, hvor Sparsommelighed er ganske uforvarlig. Man ønsker et nyt Skib, som vil koste

150,000 Kr.; til at holde „Thor“, som Dampskibet hedder, i Lloyds Klasse, kræves en Reparation til 30,000 Kr., et Tegn paa, at den i Øjeblikket er forholdsvis uheldig, og Skibet kan sælges for 30,000 Kr. Man vil altsaa dels spare, dels indvinde 60,000 Kr. ved at anskaffe et nyt Skib; den reelle Udgift ved Anskaffelsen vil kun blive 90,000 Kr. Man har sagt — og jeg formoder, at det er rigtigt, for man vilde vel ikke være kommet med et Tal grebet ud af Vejr og Vind —, at Driften af „Thor“ er meget dyr, og at Driften af et nyt Skib kan blive 10,000 Kr. billigere om Aaret, hvilket svarer til en Rente af 11 pCt.; det turde være ret sjældent, at Staten anbringer sine Penge til en saadan Rente. Jeg maa derfor meget henstille, at man paa ny underkaster dette Spørgsmaal en ganske alvorlig Prøvelse.

At Kommissionen mener, at denne Damper kan gaa ud uden særlig Risiko, er naturligvis for saa vidt betryggende, men man maa ikke glemme, at denne Kommission bestaar af en Professor ved Universitetet, 3 doctores philosophiæ, en Fiskeriinspektør og som eneste sagkyndig en Kommandør af Søetaten. Hvorvidt en Søofficer er i den Grad teknisk dygtig, at han kan afgøre, om et saadant Skib — det skal dog undersøges ret grundigt — er tilstrækkeligt, ved jeg ikke, men i alt Fald forekommer det mig, at Kommissionens Sammensætning ikke er af en saadan Art, at der ydes nogen som helst Betyggelse for Mandskab eller indvundne Resultater. Det vilde, som der staar, være ret sørgeligt, om „Thor“ skulde lide Havari. „Under disse Omstændigheder“, hedder det i Motiverne, „har man, ihvorvel det, saafremt Damperen maatte lide Havari“ — efter min Mening et ganske overordentlig moderat Udtryk — „vilde være uheldigt, at den ikke var holdt i saadan Stand, at Lloyds Fordringer til Klassifikation var opfyldt, ment at kunne udskyde Spørgsmaalet...“ Jeg anser det skam ogsaa for uhyre uheldigt, hvis det skulde ske paa Slutningen af Togtet, saa at de indvundne Resultater helt eller delvis gik tabt. Derfor finder jeg, at her er et Punkt, hvor Sparsommelighed maa ske vil være en lille Smule ilde anvendt.

Som Helhed hilser jeg Lovforslaget med den største Glæde, idet Fiskeri af Undermaalsfisk kan sammenlignes med det, vi Jordbrugere kalder for Rovdrift: At gøre sig en øjeblikkelig Fordel i Stedet for at arbejde paa langt Sigt. I det